

Moeders in de Bijbel

**Terugblik op de workshop 'Geloofwaardig spreken in de opvoeding'
Margreet van den Berg- van Brenk | Projectleider Geloof in het gezin**

Een doos vol grote vellen papier staat er voor me op de grond. Op ieder vel staat in het midden groot de naam van een moeder uit de Bijbel: Rebekka, Jochebed, schoonmoeder van Petrus of Loïs. Eromheen hebben de ruim 160 vrouwen die de workshop van Geloof in het gezin bezochten, van alles geschreven.

Ik haal een vel papier uit de doos. "Loïs" staat erop. Dit papier is van de groep vrouwen met volwassen kinderen, want die liet ik nadenken over deze voorbeeldige oma. In haar, in haar dochter Eunice en in haar kleinzoon Timotheüs woont het ongeveinsd geloof, weten we uit de Bijbel. Dat is nogal wat. Hoe stel je je zo'n oma of moeder voor?

Nog een paar vellen met Loïs. M'n oog valt op een antwoord dat op ieder vel bijna identiek is. "Nee, genade is geen erfgoed." Het staat er telkens in iets andere woorden. De vraag die ik stelde, was: "Met zo'n oma en zo'n moeder moet het kind wel in die voetsporen gaan. Mee eens?"

Als goed gereformeerde moeders zijn we het hier snel over eens. Nee, het is niet zo dat als oma en moeder een ongeveinsd geloof hebben, het kind dat met de geboorte meekrijgt. Maar is daarmee dan alles gezegd?

Ik realiseer me dat ik de vraag iets spannender had moeten maken. Het gaat ook om heel spannende zaken. Want het is ureselijk als je kind God de rug toekeert. Er was een moeder die dat ondervond en haar hart bij iemand uitstortte. Zij kreeg toen de reactie: "Een kind van zoveel gebeden kan niet verloren gaan." U herkent de woorden waarschijnlijk. Het gaat om Augustinus en zijn moeder Monica. Dan weet u ook dat het waarheid is geworden.

Nee, genade is geen erfgoed. Maar tegelijkertijd mogen we de geweldige taak die we van de Heere God krijgen, niet onderschatten. Hij wil dat Zijn werk doorgaat van generatie op generatie. Laat u zich daarvoor gebruiken? Bent u een meewerkend of een tegenwerkend voorwerp?

Volgende papier. “Rebekka”. De groep vrouwen met volwassen kinderen dacht ook over deze moeder na. Rebekka heeft het moeilijk – en dat is zachtjes uitgedrukt – met haar schoondochters. De vrouwen uit de Hethieten met wie Ezaü thuiskwam, waren goddeloos.

De pijn die dat met zich meebrengt, was voor veel CGK-vrouwen herkenbaar. “Je wilt niet dat je kind verloren gaat”, schrijft een moeder. Hoe ga je met zulke situaties om? “Laat je liefde zien.” “Bid voor ze.” “We praten de zonden niet goed, maar praten er ook niet altijd over.” Soms staat er een heel concrete situatie op papier. De worsteling spat eraf. “HEERE, God van het verbond, verhoor het gebed van deze moeders, zoals u dat bij Monica deed.”

De naam “Rebekka” staat op erg veel papieren in de stapel. Ook de groepen met moeders van basisschoolkinderen en pubers dachten na over een stukje van haar leven. Rebekka en Jakob lijken last te hebben van dezelfde karakterzonden. Genade geef je niet automatisch door, zonde wel. Rebekka schuwt list noch bedrog. En ze betreft haar zoon Jakob er ook nog in. Die biedt een klein beetje weerstand. Als z’n moeder de praktisch problemen oplost, volgt hij haar in het kwaad.

Dat roept de vraag op hoe wij omgaan met karakterzonden van ons kind. Hoe kun je een slechte loot in het karakter van je kind snoeien in plaats van cultiveren? Dat is nog niet zo’n makkelijke vraag. Dan moet je als moeder duidelijk hebben wat God van ons vraagt en waar het aan schort. In je eigen leven en bij je kind. Een paar tips van de moeders: “Ga naast je kind staan.” “Laat zelf zien waar je mee worstelt.” “Leef voor hoe je van genade leeft.”

Helemaal onder in de doos liggen papieren met de naam Jochebed. De meeste zijn leeg, want de groep moeders met jonge kinderen was niet zo groot (1 op de 40). Voor “Geloof in het gezin” jammer, want dat is de groep waar we het hardst voor lopen. Jong geleerd is immers oud gedaan.

Maar wat was ik blij met die enkeling in de workshop. Gewoon naar zo’n dag komen en te midden van alle grijze haren je bezinnen op de opvoeding van je jonge kind. Dat is geweldig. We bogen ons over Jochebed. Deze moeder zag iets bijzonders in haar zoontje. Hoe maakt de doop jouw kind bijzonder? Daar valt vanuit het doopformulier veel over te zeggen.

Over de vraag “Hoe maak je je kind daarvan bewust?” hebben we in de grote groep nog even doorgesproken. Dat is bij oudere kinderen immers ook nodig. Een mogelijkheid: vier de doopdag. Schrijf hem op de verjaardagskalender, koop bij de christelijke boekwinkel een toepasselijk cadeau, schrijf een kaart, bestudeer een stukje van het doopformulier, beluister de dooppreek. Of verzin zelf iets waardoor je de waarde van de doop aan je kind kunt laten zien.

De doos is leeg. De vellen liggen inmiddels bij het oud papier. Alles gaat voorbij. De CGK-vrouwendag 2017 ook. In gedachten ben ik nog regelmatig bij de moeder die me na afloop van de workshop vertelde over haar gehandicapte, depressieve zoon. Ze mag van hem niet over de Heere God praten, ook niet over Hem zingen. Dan weet ik niets te zeggen. In stilte bid ik: “HEERE, ontferm U over ons en over onze kinderen!”